

PROGRAMUL LITURGIC AL PAROHIEI ORTODOXE LAZARET (6-12 aprilie 2014)

Luni	17:00	Pavecernița Mare
Miercuri	07:30 18:00	Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte Sfințite Sfântul Maslu
Vineri	07:30 19:00	Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte Sfințite Acatistul Sfântului Efrem cel Nou
Sâmbătă	07:30 09:00 17:00 18:00	Sfânta Liturghie a Sfântului Ioan Gură de Aur Parastasul pentru cei adormiți Vecernia cu Litie Acatistul Sfântului Luca al Crimeii
Duminică	07:30	Utrenia și Sfânta Liturghie

MOLIFTA POSTULUI

Preotul merge cu molifta pentru a binecuvânta casa în care se postește și pe cei ce postesc. Și unde oare se postește mai cu ușurință decât într-o casă binecuvântată de Dumnezeu și în care a fost chemat să sălășluiască Duhul Sfânt. Căci se spune în rugăciunea de binecuvântare a postului: „Și binecuvintează, Doamne, casa aceasta și pe cei care locuiesc în ea!” Oare ce ajutor mai putem aștepta de la Dumnezeu în post decât binecuvântarea Lui?

A nu-l primi pe preot sau a-i pune la îndoială dorința lui de a merge cu molifta postului și a-i tăgădui gândul bun cu care intră în casa fiecărui om e ca și cum ai refuza cu bună știință ajutorul lui Dumnezeu pentru a trece mai ușor prin post și peste ispitele de pe parcursul postului. Să nu ne sinchisim că nu avem cu ce să-l primim pe preot. Nu este un căutător de comori ci doar un căutător de suflete pe care să le ajute să se mântuiască.

Să ne dea Dumnezeu un post ușor cu multă înțelepciune!

Preot Paroh Iacobeanu Marius - Telefon: 0745760239

Preot slujitor Ciuche Eugen Ciprian - Telefon: 0744862191

Preot Ichim Gabriel, slujitor la Biserica „Acoperământul Maicii Domnului”, filia a Parohiei Ortodoxe Lazaret, pentru persoane cu deficiență de auz - Telefon: 0742973355

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Birnat, nr. 19. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Articolele din publicație sunt preluate din diverse site-uri și cărți ortodoxe.

„Binele nu este bine, când nu se face bine” Sf. Ioan Damaschin

DIN OSPĂȚUL CREDINTEI

Publicație creștin-ortodoxă a Parohiei LAZARET, pentru zidire sufletească.

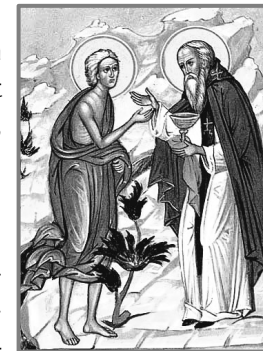
Editată cu binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul,

Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Băcăului.

CUPRINS

2. Pocăința
3. Relațiile înainte de căsătorie sunt păcat?
4. Spovedania - calea care duce la smerenie
5. Adevăr
6. Se mai merită să ții fecioria în ziua de azi?
7. Pilde pentru copii
8. Programul liturgic

Sfânta Maria Egipteanca, pe când era de numai 12 ani a plecat de acasă și a petrecut vreme de 17 ani în desfrânare, corupând pe mulți bărbați și întinându-și trupul în fel și chip până când, ajunsă la Locurile Sfinte, la Ierusalim, dorind să intre în biserica Sfântului Mormânt, o putere nevăzută a împins-o înapoi. S-a gândit că poate din cauza mulțimii care se îmbulzea nu poate intra, și a încercat din nou, dar, același „refuz”. Toți intrau, numai dânsa era respinsă în chip miraculos să nu poată pătrunde în biserică.

Și gândindu-se atunci că pentru urâciunea faptelor ei a fost socotită nevrednică de a intra și a săruta cu buzele ei spurcate lemnul precinstit al Sfintei Cruci, a început să plângă, să se roage și să se jure că dacă Dumnezeu o va primi și pe ea să intre și să se închine lemnului Sfintei Cruci, o va rupe pentru totdeauna cu păcatul și va face ceea ce El va rândui și pentru ea. Și astfel rugându-se și făcând promisiune, a treia oară, când a încercat să intre, a reușit, pentru că „forța aceea” nu a mai oprit-o. A intrat în biserică, s-a închinat lemnului Sfintei Cruci și, odată ieșită, a simțit o chemare de neoprit către sihăstrie.

A mers în pustia Iordanului și a petrecut 47 de ani în singurătate, în rugăciune, în post, în meditație sfântă, plângându-și păcatele. Și după aceasta penitența, a vrut Dumnezeu să o descopere pustnicului Zosima, care i-a și ascultat viața și petrecerea ei și s-a minunat constatând cum dintr-o desfrânată, prin post, rugăciune și meditație sfântă, a ajuns această femeie ca, atunci când se ruga, să se ridice până și cu trupul în văzduh, atât de mult i se înduhovnicise trupul!

Iubiți credincioși, astăzi nouă ni se oferă o mare dovadă de iubire a lui Dumnezeu față de om: aceea că nu există fărâdelege care să-L poată „râpi” pe Dumnezeu de la noi. Este, dacă vreți, o „lecție” pentru toți aceia care gândesc - și am auzit persoane spunând așa: „Păi, la câte păcate am făcut eu, nu mă mai iartă pe mine Dumnezeu!”

Adevărat este că, prin păcat, prin patimile noastre, murim sufletește. Sufletul moare când se desparte de Dumnezeu. Păcatul este puterea care desparte sufletul de Dumnezeu. Și noi,

când iubim păcatul, când iubim plăcerile trupești, în realitate ne iubim moartea, iubim mormintele, în care sufletul nostru se descompune.

Dar să fii sigur că întotdeauna ești mai puternic decât orice păcat care te chinuiește, întotdeauna ești mai puternic decât orice patimă care te chinuiește. Cum? - întrebi. Prin pocăință! Și ce este mai ușor decât ea? Întotdeauna poți înăuntrul tău, în sufletul tău, să strigi: „Doamne, înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă”. Ajutorul lui Dumnezeu nu te va trece cu vederea. Te vei învia pe tine însuși din morți și vei trăi în această lume ca unul care a venit din cealaltă lume, care a fost înviat și trăiește o nouă viață, viața Domnului celui înviat.

Poate vei cădea din nou, dar de acum cunoști, cunoști arma, cunoști puterea cu care te înviezi din morți. Dacă de cincizeci de ori pe zi păcătuiești, dacă de cincizeci de ori te rușinezi, dacă cincizeci de morminte îți sapi astăzi, strigă doar: „Doamne, dă-mi pocăință. Mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă”.

Căci Însuși Domnul cel Bun, care cunoaște slăbiciunea și neputința sufletului omenesc și a voinței omeneste, a spus: Vino, frate. Chiar dacă de șaptezeci de ori câte șapte păcătuiești pe zi, vino iar și spune: Am păcătuit (Matei 18, 21-22). Domnul asta ne poruncește nouă, oamenilor slabi și neputincioși. Îi iartă pe păcătoși.

De aceea a și declarat că bucurie mare se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește pe pământ (vezi Luca 15, 7). Întreaga lume cerească privește la tine, frate și soră, cum trăiești pe pământ. Cazi în păcat și nu te pocăiești? Iată, îngerii plâng și se tânguiesc în cer din pricina ta. Doar ce începi să te pocăiești, frate, îngerii în cer se bucură și dănuiesc ca niște frați ai tăi cerești...

NICIODATĂ SĂ NU FACI JUDECATĂ PRIPITĂ!

Pe vremea când o înghețată costa mult mai puțin decât astăzi, un copil de vreo 10 ani intră într-o cofetărie și se așază la o masă. Fata care servea îi puse un pahar cu apă în față. „Cât costă o înghețată de ciocolată cu migdale pe deasupra?”, o întrebă copilul. „Cincizeci de cenți”, îi răspunse fata. Copilul scoase din adâncul buzunarului un pumn de monede, și le examină atent. „Și... cât costă doar înghețata de ciocolată?”, întrebă el din nou, rușinat parcă.

Alți clienți tocmai așteptau să se elibereze o masă, așa că fata deveni oarecum agitată. „Treizeci și cinci de cenți”, îi răspunse, cu glas tăios, copilului. Acesta își numără încă o dată monedele. „Atunci vreau doar înghețata de ciocolată, fără migdale deasupra”, spuse el, hotărât. Fata îi aduse înghețata împreună cu nota de plată, i le puse pe masă și plecă.

Copilul termină înghețata, plăti la casă și ieși din cofetărie. Când fata veni să curețe masa, i se puse un nod în gât, și ochii i se împăienjeniră. Acolo, lângă farfuriuara goală și paharul cu apă se aflau, frumos aranjate, monede în valoare de cincisprezece cenți... bacșișul ei. (deci copilul ar fi avut bani pentru înghețata cu migdale pe deasupra, dar ar fi avut să-i lase și ei ceva, nici nu s-a supărat că nu l-a servit cu mai multă politețe).

LUPUL CEL HRĂNIT BINE

Un bătrân stătea împreună cu nepotul său și-l învăța:

- În viața fiecărui om de pe pământul ăsta se dă o luptă crâncenă, o luptă între doi lupi. Unul rău: el întruchipează frica, mânia, invidia, lăcomia, autocompătimitatea, aroganța, viclenia, lenea. Celălalt e unul bun: el aduce bucuria, liniștea, smerenia, pacea, dragostea, încrederea, dărnicia, adevărul, blândețea, mila.

Copilul privi întrebător pe bunicul lui:

- Și care dintre ei va învinge?

Bătrânul îl privi în ochi, și-i spuse:

- Cel pe care îl vei hrăni!

SE MAI MERITĂ SĂ ȚII FECIORIA ÎN ZIUA DE AZI?

Oare de ce mă doare întrebarea ta mai mult decât durerea ta care răzbate prin ea? De obicei, ce ajunge la mine printr-o întrebare este durerea celui care îmi scrie, sau nedumerirea lui! Rar mi se întâmplă să mă opresc la expresia mesajului. Acum însă e cu totul altfel: peste durerea ta de copil cuminte care suferă, poate, că e vitregit de plăcerile pe care-și închipuie că le-ar avea dacă și-ar putea "permite deliciale" interzise, și pe care le compară cu plăceri (ne)vinovate deja cunoscute, dar sancționate de muștrări de conștiință, mai e o durere. E cu adevărat, o durere peste durerea ta reală. E ca un bolovan, ca pe o povară căzută peste tine și năvălită acum și peste mine. E întunericul acestei lumi încuibat în fiecare cuvânt pe care-l folosești pentru a-ți exprima durerea.

În primul rând e vorba de acest "se" cu care îți începi mesajul. Da, e o lume în care lucrurile se sparg, se strică, se întâmplă și nu e nimeni vinovat sau responsabil pentru asta. Îmi dau seama că nu e opțiunea ta, ci o "moștenire", o adoptare a felului în care se vorbește...

Apoi expresia "mai merită" este și ea o dovadă dureroasă a precarității valorilor noastre care uneori au preț, alteleori nu, **pentru că nu "se mai poartă" sau "a trecut sezonul"** și stocul rămas, se dă cu "preț redus"... Iată cum, tu însăși te întrebi dacă n-ar fi cazul să renunți la prețul tău (pe care nici măcar nu-l cunoști, pentru că-l cauți pe piața "zilei de azi"). Da, copil iubit, pe tine te disprețuiești punându-ți la îndoială fecioria, pentru că fecioria nu este o stare anatomico-fiziologică, ci ești chiar tu. Tu ești Adina fecioara. Tu, fecioară ești Adina și vei fi Adina și dacă nu-ți vei mai ține fecioria, dar vei fi rânită în ființa ta și asta nu neapărat pentru că ți-ai pierdut fecioria, adică integritatea, ci pentru că n-ai mai vrut "s-o ții" pentru că nu "se merita" și pentru că ai evaluat-o la prețul pietii din "ziua de azi"!

Când o fată îmi scrie despre durerea ei de a nu fi iubită, de a nu putea iubi, de a fi iubit și a fi fost dezamăgită, rânită, prăsită, umilită, înțeleg altfel durerea și Domnul îmi deschide inima ca să mângâi acea durere pentru că El înțelege tot și poate vindeca orice durere când omul se întoarce la El. Înțelegi, fetița mea? Una e să-ți pierzi fecioria "din dragoste", fie ea naivă sau pățimașă, și alta e să n-o mai ții pentru că nu se mai merită! **Te rog, om drag, te rog, fetița mea, ai grijă de tine și vindecă-ți sufletelul înainte de a-l ucide fără să știi de ce!**

RELAȚIILE ÎNAINTE DE CĂSĂTORIE SUNT PĂCAT?

Omul nu este numai trup, ci este trup și suflet. Când doi oameni se unesc, ei se unesc și sufletește. Iar dacă nu au binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lor, ei trăiesc în păcat, iar păcatul aduce moartea. Nu mor ei, dar moare dragostea dintre ei pentru că aceasta s-a întinat, s-a murdărit cu păcatul săvârșit. Dumnezeu dorește să ne apere de suferințele provocate de destrămarea relațiilor, de rănilile sufletești și de boli.

Oamenii caută adesea să se simtă împliniți prin relațiile trupești și cred, în mod greșit, că nevoile lor psihologice sau sentimentale sunt de natură trupească. Rezultatul acestei atitudini este un mare gol interior, căci ei încearcă să umple cu o plăcere fizică un gol afectiv, psihologic sau sentimental. Dumnezeu nu dorește ca omul să sufere, să fie nefericit, și în toate poruncile Sale a pus înțelepciunea Sa.

Abstenența înainte de căsătorie ne apără tocmai de aceasta încercare de a ne rezolva în mod greșit problemele afective. O fată iubește cu tot ce are ea, deplin, complet, ea dăruiește iubire și se dăruiește, dar aceasta o săvârșește de multe ori pentru a „demonstra” iubirea ei, ca probă cerută de cel care se numește pe sine prietenul ei. Dar ce să însemne asta, de fapt? Nimic altceva decât o lipsă de maturitate în gândire, în simțire, în sufletul acelei persoane care cere dovezi. Dacă e nevoie de o astfel de dovadă, va fi mereu nevoie de dovezi de tot felul în continuare, pe parcursul acelei așa-zise prietenii. Câte fete care și-au demonstrat iubirea mai sunt azi cu prietenii lor? Tinerii care caută astfel de dragoste, mărturisesc, în mod inconștient, că ei înșiși nu au mai mult de oferit.

Unde lipsește binecuvântarea lui Dumnezeu, omul are de suferit. Când doi tineri se dăruiesc înainte de căsătorie, dau dovadă de neîncredere, pentru că ce altceva ar însemna că e nevoie de un act fizic pe lângă cel sufletească? Iar după acesta, băiatul nici nu o mai iubește atât de mult pe iubita lui. Scade respectul său față de ea, chiar dacă a fost dorința lui. Apar reproșurile, iar lumina care era mai înainte în ochisorii lor frumoși se stinge. S-au stins inocența, bucuria, nevinovăția.

O iubire curată nu are nevoie de astfel de dovezi, iar dacă le cere, acolo nu este iubire curată. Dacă nu este biruită predispoziția aceasta spre păcat, ea va continua și în viața de familie, în căsnicie, unde nu va fi respectat căminul familial, denaturând frumusețea căsătoriei.

SPOVEDANIA - CALEA CARE DUCE LA SMERENIE

Întorcându-mă, cu toată luarea-aminte, înăuntrul sufletului meu și luând seama la mersul omului nevăzut, mă încredințez din experiență că nu-L iubesc pe Dumnezeu, nu am dragoste pentru aproapele, nu cred în nimic din cele ce țin de religie și sunt plin de mândrie și de iubire de sine. Toate aceste păcate grele le găsesc într-adevăr în mine, atunci când îmi cercetez în chip amănunțit simțurile și faptele mele.

Nu-L iubesc pe Dumnezeu! Căci, dacă L-aș iubi, m-aș gândi mereu la El cu o bucurie pornită din adâncul inimii. Orice gând despre Dumnezeu mi-ar aduce în suflet o plăcere deosebită. Dimpotrivă, eu mă gândesc mult mai des și cu mai multa desfătare la cele pământești, pe câtă vreme cugetarea despre Dumnezeu nu-mi pricinuieste decât greutate și uscăciune.

Dacă L-aș iubi, atunci convorbirea cu El, care se săvârșește în vremea rugăciunii, m-ar hrăni, m-ar mulțumi și m-ar duce către o neînteruptă legătură cu El. Dimpotrivă, eu nu numai că nu mă desfăț în rugăciune, ci simt o greutate tocmai în timpul când mă rog: mă lupt cu plictiseala, slăbesc din pricina trândăviei și sunt gata să mă îndeletnicesc, cu mai multă plăcere, cu orice alt lucru mai mărunț, numai ca să scurtez sau să pun capăt rugăciunii.

În ocupațiile mele deșarte timpul trece pe neobservate, dar în îndeletnicirile cu lucrurile dumnezeiești, când mă aflu în prezenta Lui, orice ceas mi se pare un an.

Cel ce iubește pe cineva se gândește neîncetat, în tot cursul zilei, numai la ființa care îi este dragă. Și-o închipuie, își face griji pentru ea și, în orice îndeletnicire, scumpul său prieten nu-i iese din gânduri. Pe câtă vreme eu, în timpul celor douăzeci și patru de ore, de abia dacă găsesc un ceas ca să mă cufund în adâncurile cugetării de Dumnezeu și să mă înflăcărez de dragostea Lui. Iar restul de douăzeci și trei de ceasuri le așez cu plăcere și cu toată râvna pe altarul idolilor patimilor mele!

Dacă dragostea de Dumnezeu se cunoaște după împlinirea poruncilor Lui, căci El însuși spune: „**Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele**”, iar eu nu numai că nu păzesc poruncile Lui, ci îmi dau prea puțină silință să le împlinesc, atunci trebuie să recunosc cu adevărat că eu nu-L iubesc pe Dumnezeu.

ADEVĂR

Toate ulițele erau pline de ruși*, mă temeam de ei, mă temeam de păcat, umblam toată ziua cu ochii în pământ urmându-mi lucrul. Dar vorba ceea: Unde bagă dracul coada, e cam mult de lucru s-o scoți. Una mi-am fost pus în gând, de va pune unul cu gând rău mâna pe mine, să-l trăsesc, să știe că-s fecioară din Bucovina.

Nu eram frumoasă, dar voinică și cuminte, toți se mirau de răspunsul meu înțelept. Dar în una din zile ce-i trăsnește unuia prin cap și fără să iau seama când, îmi trage un pup, mi s-a părut că s-a năruit cerul pe mine și ca o leoaică rănită l-am înfruntat cu vorbe aspre. Dar unde? El vine la mine, îmi sărută mâna și se roagă să-l iert. Totodată cu lacrimi în ochi îmi spune că mă iubește. Era frumos, înalt cu ochii albaștri și cu o statură modestă. M-am gândit întâi ce să zic. Să-l mân la dracul nu puteam, căci dracul ne ținea, pe mine cu stângă și pe el cu dreapta. Ca un fior mi-au trecut prin minte mii de amintiri trecute, mi-am închipuit ca să nu-l supăr, l-am lăsat să creadă că și eu îl iubesc. Frică de păcat nu aveam, că ori la ce cuvânt eram în stare să-l străpung. Cuvintele cele sfinte din gura preotului, răsunau ca un clopot de aur la urechile mele: **"Să nu vă ademenească păcatul!"**. Aceasta a fost porunca preotului la sosirea străinilor în sat. Treceau zilele ca fugărite și noi ne iubeam, dar numai cu privirea, martor ne era Dumnezeu. Mi-a spus că mă iubește și m-a rugat ca să nu mă mărit, până nu va fi pace, că el, de va fi viu, va veni iarăși în Bucovina și mă va lua de soție. S-a jurat înaintea lui Dumnezeu că mă iubește și de nu-i voi fi soție se va face sihastru. Dar eu, știam că în capul lui joacă năluciri și pe inima lui zace iubirea celui de pe comoară și i-am zis hotărât într-o bună zi:

- Dorința ce o vrei în prezent e în zadar, mai iute m-aș prinde să mă străpungi cu cuțitul, decât să calc poruncile lui Dumnezeu. Tu pleci la oaste, căci ești soldat, dar eu n-am de plecat nicăieri, ci numai la mormânt, dar dreaptă și curată înaintea Celui ce e martor vorbelor mele. Dacă vei veni înapoi și eu îți voi fi sortită, pe capul nostru va străluci frumoasa cunună înaintea sfântului altar. Una îți spun, că nu mă mărit, ci să fiu dăruită unei mănăstiri, căci de păcătuit sunt de-ajuns muieri pe lume. Aceste cuvinte i-au muiat inima dragului meu, i-au alungat gândul cel diavolesc și iubindu-mă și mai mult, mi-a arătat un semn în ochii mei și ai lui Dumnezeu că nu-mi voiește mai mult nici un rău, să mă abată de la calea mea și m-a rugat să-i păstrez iubirea cea sfântă.

Uitați-vă deci ce rol însemnat a jucat scena întâlnirii noastre. Dar dacă aș fi fost eu femeie ca toate femeile din lume, oare vorbele lui cele dulci ca mierea și frumusețea lui cea deșartă, nu m-ar fi tras pe mine la păcat, nu m-ar fi condus pe mine în focul etern? **Luați deci pildă de la mine, ferțiți-vă de ochii și buzele cele atrăgătoare spre păcat, căci dacă odată te-a învins păcatul, ești învinsă, iar dacă-l învingi, e învins pe veci. Amin.**

*în timpul Primului Război Mondial